

2. Dovolená

„Hele, Prde, už sme tady zaseklý šest dní, není konečně vhodná doba zkusit vyjít ven?“ řekl Kapitán Blázen, když si uvědomil, že některé videokazety viděli už podruhé.

„Blázne, času dost,“ rozesmál se zcela našrot Prd a upil mocně z láhve absintu, až zvrátil sebe i s židlí na zem.

„Achjo,“ vzdychla Urgha a zakroutila hlavou.

„Šéfe, moc toho nevydrží, co budeme dělat?“

„Privážeme ho k posteli a počkáme dokud nevystřízliví. Kurva, potřebujeme ho, protože se tady vyzná,“ zamručel Blázen a popil z lahvičky.

„Kapitáne, mám udělat něco k večeri?“ zeptala se Urgha.

„Udělej, ale zkus najít nějakou dobrou konzervu, zatím sme ochutnali pěkný sračky,“ odpověděl Blázen.

„Co se doprdele stalo?“ probral se Prd druhý den a ihned začal žádat alkoholu.

„Ty vole, nic nedostaneš,“ odbyl ho Blázen a přikázal Pongovi, aby ho odvázal.

„Kokote a ty na něj dohlídneš, aby se nedotkl ani kapky, jasný?“

„Můj vůdce, rozumím,“ srazil paty Kokot a zvedl pravačku.

„Debile,“ řekl Blázen a otočil se k Prdovi, „naše dovolená skončila, teď nás odvedeš k naší lodi, rozloučíme se a každý půjdeme svojí cestou. Rozumíš?“

Prd se po něm podíval takovým tím vyndaným pohledem, který naznačoval, že sice nesouhlasí, ale raději pro klid všech duší kývl.

„Co se ti nezdá?“ všiml si Blázen jistých pochybností.

„Dneska začíná ofenziva, bude to fakt hustý, měli bysme zůstat v krytu,“ pomalu ze sebe soukal Prd.

„To nevádí, Pong se postará o naši bezpečnost, takže až začne polední pauza, vyrazíme,“ řekl důrazně Kapitán, rozhlédl se po posádce a zapálil brko.

Pojedli, dopili láhve, vypnuli televizi a připravili se k odchodu.

Přesně v 28:68 místního času salvy ustaly, hřmění utichlo a země pod nohama přestala s otřásáním.

„Můžeme jít ven, máme přesně 43 minut, abychom odsud bezpečně došli do bezpečí týlu,“ řekl Prd a otevřel kovové dveře. Dovnitř pronikl vítr, který nesl nasládlý zápach smrti promísený vůní střelného prachu. Pong roztáhl chřípí a zhluboka natáhl vzduch ihned poté, jakmile do sebe nasál dvě pořádný kobry perníku.

„Šéfe, cítím válku,“ zasníl se Číňan a adrenalin mu pumpoval celým tělem.

Prd vstoupil do chodby zpevněné výdřevou a pravidelně skláněl hlavu před trámem. Podle zesilující intenzity vůně válečného pole poznali, že se blíží k východu. Zanedlouho spatřili denní světlo a mohli konečně narovnat těla. Byli v zákopu, který již jednou důvěrně poznali. Pong se vyškrábal na vrchol, postavil a počal rozhlížet. Vozidlo, kterým přijeli, bylo úplně nasračky a kolem hlavy mu prosvířelo několik střel, které vyslali ukrytí odstřelovači. Rozhlédl se po bitevním poli, vytáhl malý kung-fu samostříl a nabil drobný kung-fu zásobník s ocelovými šipkami, jež měly hroty pokryté jedem amazonské žáby. Zadržel dech a vypustil střely několika směry.

Že přesně zasáhl, poznal podle ticha, které nastalo. Jen hladoví ptáci na obloze přemýšleli, zda-li je bezpečně přistát u hromad tlejícího masa. Na druhé straně v houštích, na stromě a za kamenem střely dokonaly své jedovaté dílo. Skoro současně se tři odstřelovači tiše zasmáli, že tímhle jim jako chce ublížit. Faktem však bylo, že brnění v konečcích prstů přišlo rychle a hned bylo následováno kompletní paralýzou těla s utlumením hladkého svalstva. V podstatě milosrdná smrt, která rozhodně v příštích pár hodinách bude mít dovolenou.

Pong slezl zpět do zákopu a podíval po Šefovi.

„Šéfe, asi budeme muset vyrazit. Ví vůbec ten debil, kudy máme jít?“

„Pojďte za mnou,“ řekl uraženě Prd.

Šli dřevem zpevněným zákopem a opatrně překračovali mrtvé zbytky lidských těl. Všudypřítomný puch všechny donutil, tedy až na Ponga a Kokota samozřejmě, nasadit šátky namočené v čerstvé moči.

„Ještě štěstí, že sme vychlastali tolik piva,“ zasmál se Blázen a zapálil mocné brko, jehož vůně se linula po okolí.

„To nevím, jestli je zrovna chytrý,“ zkusil remcat Prd, ale zpředu po něm Pong hodil velmi hodně zlý pohled, takže raději umlkl a zůstal v pozadí.

Zákopy byly dlouhé, křížily se a různě kroutily podle povahy terénu. Sem tam potkali odpočívající hlídky, které usazené ve vykutáných dírách hrály karty nebo ohřívaly v konzervách jídlo. Kokot významně poklepal na místo, kde lidé nosí hodinky. Blázen gesto zaregistroval a okamžitě mu došlo, že se má podívat na časoměr.

Polední pauza neúprosně mířila ke svému konci a v zákopech se začali objevovat nasycení vojáci ve špinavých uniformách.

„Ty vole, Prde, víš ty vůbec, kam nás vedeš?“

Pong uslyšel tuto zásadní otázku a ihned se otočil.

„Šéfe? Chcete říct, že...?“

„Pongu, nechci říkat vůbec nic, ale za těch půl hodiny sme se nikam nepohnuli a furt smrdíme v těchhle smradlavejch dírách.“

„Šéfe, já sem vám říkal, že máme srát na tohodle zmrda a zkusit se dostat z tohodle průseru vlastníma silama.“

„Dobře Pongu, ale dohodli sme se, že tomu idiotovi dáme šanci vytáhnout nás ze sraček a něco málo vydělat. Teď už je vlastně jistý, že dostane hovno.“

„Šéfe, chtěli sme si odpočinout, zapařit, ale tenhle člověk, kdo to kurva je?“ začal vysírat Pong a zakřičel k skupině přicházejících vojáků.

„Helejte, znáte tohodle zmrda?“

Ti beze slov zakroutili hlavou a bylo vidět, že jim v hlavě ubíhají poslední chvíle klidu.

Prd vykřikl cosi o tom, že nemaj blbě žvanit, když vzduchem zasvištěl první dělostřelecký granát a po něm hned další a další, až se rozjela všeničící salva.

Kusy hlíny, kamení a mrtvol dopadly do zákopu.

„No ty krávo,“ mružel Blázen krytý Pongem, který byl naprosto ve svém živlu.

„Pojďte za mnou, za chvíli budeme v bezpečí,“ zamkřičel Prd a nikdo neměl sílu mu odporovat. Proplétali se mezi muži v uniformách a občas přikřčili k zemi, když svištění střely naznačovalo dopad blízko. Byli špinaví od krve, pokrytí kusy kůží a šedou kůrou mozkovou obětí, které padly zasaženy granáty. Jednoduše řečeno, byla to slušná jatka.

Zastavili v místě, které vypadalo jako konec zákopu.

„Doprdele, kam si nás to zavedl?“ nasral se Pong.

„Já sem myslel... asi sem díky tomu chaosu zabloudil,“ mekotal Prd. Blázen vyfoukl kouř a podíval se po Pongovi.

„Ty vole, teď je kurva tvůj čas a vyved' nás z tohodle průseru. Měl si pravdu, měli sme se na tohodle idiota zvysoka vysrat.“

„Šéfe, konečně. Že vy ste záměrně čekal, až se opět rozzuří bitva, abysme to měli napínavější?“

„Pongu, ty vole, určitě a teď nás dostaň do hotelu.“

Pong vytáhl malý periskop a vystrčil ven. Chvíli se rozhlížel kolem dokola a pak přístroj schoval.

„Šéfe, jsme úplně v čele linie, nechápu jak sme se sem mohli dostat a průser je, že před náma je nepřítel a za náma v poslední linii nějaká jednotka, která střílí všechny, kteří se odsud snaží dostat.“

„Cože...?“ podivila se Urgha.

„To je válka, jenom smrt připadá v úvahu, dezerce se netoleruje,“ řekl Prd.

„A co ranění?“ zeptala se Urgha znovu.

„Jací ranění? Jsou jenom dva stavy, ve kterých může voják být. Živý nebo mrtvý,“ odpověděl suše Prd a vypadal, že mu bůhvíco běhá hlavou.

„Tvůj úkol je jaký?“ zeptal se Blázen, protože ho tahle otázka tížila už od začátku, ale nechal se ukolébat Prdovým klidem.

„Já jsem zástupce cestovky,“ řekl Prd, „vždyť jsem vám to říkal hned, když jsem vás našel.“

„Cože...?“ zamružel Pong, ale začal přemýšlet.

Jeli čtyřkolkou zdevastovanou krajinou mezi zničenými domy, přesně dle instrukcí, které obdrželi v hotelu a jeli celkem dlouho, protože Pong byl ve svém živlu. Najednou okolo nich začaly vybuchovat granáty, takže zastavil a rozhlédl po okolí.

„Šéfe, asi sme sjeli z cesty, tady je to pěkně surový,“ posadil se do sedačky, natáhl dvě lajny a podíval po Bláznovi. Ten byl slušně opilý a zhulený, Urgha s Kokotem mlčeli. Najednou je zasáhla přímá rána a otrásla vozidlem.

„Všichni ven,“ zakřičel Pong a alkoholem zmožené postavy vypadly do bláta. Kulky svištěly, výbuchy vytvářely mohutné krátery a mezi tím vším umělý muž táhl tři těla k místu, kde tušil zákop. Kokot všechny zachránil na poslední chvíli, protože kanonáda, která následovala nadělala slušnou paseku.

Čekali až do večera, než se objevil zničehonic Prd.

„Jo, ty vole,“ opustil Pong omámené vzpomínky, „něco v tom smyslu si říkal. Vona je to vlastně moje vina, že sme skončili zrovna tady.“

„Přesně tak, mě vyslali z hotelu v okamžiku, kdy na mapě viděli, že jedete do válečné zóny. Ale chvíli mi trvalo než sem vás našel a teď sem zabloudil pro změnu já.“

„Fajn, takže jsme vyrovnáni a teď se odsud musíme dostat,“ zakončil rozhovor Kapitán Blázen, protože Kokot se hlásil o slovo.

„Můj vůdce, asi bychom měli hnout prdelemi, protože z nepřátelských zákopů právě vylézají nějaké postavy. Asi mají v plánu vzít nás ztečí.“

Pong vystrčil hlavu, potvrdil to samé a mozek válečníka mu jel na plné obrátky.

„Šéfe, plazením za mnou, pokusíme se jim vyhnout, tady budou jatka, kterých bych se sice rád zúčastnil, ale bez vás.“

Vyplazili se ze zákopů a přes hromady mrtvol plazením přesouvali z jednoho kráteru do druhého. Pong opatrně kontroloval situaci a pakliže byl někde před nimi nepřátelský voják nebo celá nepřátelská skupina, předvedl něco ze svého umění tichého zabijáka a meči zajistil klid.

Vojáci, většinou překvapení šikmookým ozbrojeným bojovníkem, nedokázali rychle zareagovat, takže je Pong zbavoval hlav dřív, než jim došlo, že pro ně boj právě skončil.

Leželi takhle v čtvrtí kolikátém kráteru, když Pong vyjevil jednu svoji temnou myšlenku.

„Šéfe, myslím, že bloudíme, tohle bitevní pole je hrozně rozsáhlý. Na dohled jsou sice nějaký zákopy, ale vůbec netuším, jestli sou naše a nebo těch druhejch.“

„Ty vole, Pongu, dost blbá situace. Kokote, co říkají tvoje senzory?“

„Můj vůdce, moje senzory sou rušený, ale podle dostupných dat to bude spíš nepřítel.“

„Kokote, ty nemáš aktuální mapu?“

„Můj vůdce, mám, ale tady se všechno mění ze dne na den,“ odpověděl Kokot.

„To je teda pěkný,“ zamručel Blázen, zapálil brko a podíval po Urgheze.

„Co si myslíš ty?“

„Kapitáne, já si nemyslím nic, kromě toho, že bysme měli vypadnout z těchlech jam smrti,“ odpověděla.

Blázen chvíli přemýšlel a pak rozhodl, že půjdou do zákopů.

Vylezli z díry a pomalým plazením přibližovali k lidské stavbě. Pong musel malými kung-fu kleštěmi přeštipat ostnatý drát a když přelezli hromadu mrtvol, spadli konečně do starého poničeného zákopu.

„Tady asi dlouho nikdo nebyl,“ řekl Pong, když se ujistil, že v jeho dosahu je bezpečno. Blázen zapálil brko a oddechoval.

„Není čas na malou pauzu? Brko, pívko a něco malýho k jídlu?“ zeptal se.

„Jo, čas na malou lajnu,“ zasmál se Pong a vytáhl náčiní. Kokot ze své kabely vytáhl pár lahváčů, malý stolek a ubrus.

„Co tady děláte?“ objevil se zničehonic špinavý voják a mířil poloautomatickou puškou.

„Pojď si dát pivo nebo tě zabiju,“ odpověděl stručně Pong.

„Já žádný pivo nechci, všichni ruce vzhůru,“ řekl voják přísně, pozvedl zbraň a zamířil na Blázna.

„Tak zemřeš,“ stroze řekl Pong, prudce vymrštil ruku a z rukávu vylétla ocelová šipka, která se vojákově zabodla přesně mezi oči. Jeho oči zaměřily pohled na konec šipky, ze kterého vyskočila malá černá vlaječka s lebkou a skříženými hnáty.

„Ach ty tvoje roztomilý vtípky,“ usmála se Urgha a upila pivka.

„Já umím být vtipnej, ty má válečná děvko,“ odpověděl s úsměvem Pong a natáhl pořádnou lajnu.

Slunce pomalu zapadalo a válečná vřava utichala, dokud nenastalo ticho, které bylo přerušované sporadickými výstřely.

„Měli bychom jít dál, všichni budou unavení a ve tmě budeme vypadat všichni stejně špinavě, takže si nás snad nebude nikdo všímat,“ řekl Pong, který ucítil vhodnou příležitost nenápadně vyvést Kapitána z tohoto pekla.

„Rozumný nápad,“ prohlásil Prd a zapálil cigaretu.

„Dobře, dohulím, skočím se vysrat a můžeme vyrazit,“ řekl Blázen a pomačkával ve špinavé ruce joint.

Sraní ve válce není prdel, to většinou serete tam, kde zrovna jste a nebo rovnou do kalhot, když není zbytí. Bláznovi chvíli trvalo než našel místo, kde by mohl přidřepnout a stejně se musel smířit s Pongem za zády, který ho nechtěl spustit z očí. Poté, co vykonal svoji potřebu, vyměnili své role a nyní Kapitán dohlížel na Pongův průjem.

„Ty vole, to je rigól, že přesmrdí i smrad z mrtvol,“ konstatoval a raději otočil pohled na druhou stranu. Kouřil joint a čekal, až Pong vysere obsah střev.

„Už ste hotový?“ promluvil Prd po návratu Kapitána a Ponga.

„Dost, ještě nikdy sem nesral ve válce,“ zasmál se Blázen a zapálil brko, které právě dobalil.

„Dobře, musíme se pohnout, denní světlo zmizelo a dejte si na hlavu helmu, ať vypadáte nenápadně,“ řekl Prd a rozdál všem vojenské přilby, které mezitím posbíral v zákopech.

Blázen pohlédl do helmy, vytáhl vršek lidské lebky pokrytý vlasy, pohlédl ho a vyklepl zbytek mozku.

„Ty vole, to ses posral,“ zamručel a s odporem nasadil ochranný prostředek na hlavu. Kokot s knírkem a helmou vypadal směšně, z Urghy se stal bojovník a Prd vypadal úplně normálně. Jenom Pongovy instinkty zavelely, aby si obsahem helmice pomaloval obličej a až poté nasadil přilbu.

„Jak to tam vypadá?“ promluvil kdosi ze skupiny nepřátelských vojáků, která vyšla ze tmy a někam šla.

„Hrozný jatka, všichni jsou mrtví a všechno je zničený,“ odpověděl suše Prd, aniž by zastavil.

„Hm, vy ste hlídka?“ zeptal se znovu cizí voják.

„Jo,“ odpověděl zase Prd.

„A jaktože nehlídáte?“

Prd se podíval po Bláznovi, ten pokrčil rameny a pokračoval v rozhovoru.

„Máme hlad a nikdo nás nepřišel vystřídat, tak jsme mysleli...“

„Jak mysleli?“ zakřičel silný hlas a ze skupiny se vynořil muž s velitelskými frčky, „vaši hodnost, jméno a číslo roty, vojíne!“

Blázen se otočil k Pongovi a povídá, „ty vole, běž jim vysvětlit, kdo jsme, ať můžeme jít dál.“

„Šéfe, milerád,“ radostně odpověděl Číňan a odstrčil Prda.

„Já, jsem Pong a víc než šest vás tu není, žejo?“

„Ne, ale jakou to má souvislost, vojíne? Proč jste tak pomalovaný? Jaké je vaše jméno a odkud jste?“ rozčileně křičel důstojník.

„Človče, já jsem Pong a souvislost je jednoduchá, zemřete,“ zasmál se Pong a jeho meče předvedly rychlý tanec smrti. Šest vojáků padlo s rozřezanými břichy k zemi do hromady vnitřností.

„Šéfe, tohle byla hračka, ale půjdu první, podobná situace se už nesmí opakovat,“ řekl Pong, sklonil hlavu nad mrtvolami a začal odřezávat uši, které navlékl na provaz, jenž zavěsil kolem krku.

„Ty vole, ty seš úchyl,“ kroutila hlavou Urgha.

„Nejsem, tohle je tradiční zvyk pozemských válečníků. U vás se trofeje nesbírají?“ oponoval Pong.

„Sbírají,“ pomalu odpovídala Urgha.

„No a co se sbírá? Z tebe to leze jak z chlupatý děvky, děvko moje,“ smál se Číňan a šňupal z meče perník.

„No, máš pravdu, i naše zvyky jsou krvavý. Bereme jazyky,“ pomalu lezlo z Urghy.

„Vidíš to, klidně si jich pár odřež, jestli chceš,“ chlípně odpověděl Pong.
„Tak už přestaňte vrkat jak dvě holubice míru,“ přerušil je Blázen.
„Šéfe, jasný,“ slízl Pong z meče zbytky krystalů s krví a jal se prozkoumávat cestu.

Tentokrát už další podobné situace nenastaly a pokud mělo setkání s vojáky podezřivý charakter, Pong problém nekompromisně vyřešil, aniž by kdokoliv stihl protestovat. Jeho nyní již dvojitý náhrdelník z uší mu klinkal na hrudi. Uniforma, kterou sebral nějaké mrtvole spolu s válečnickým krvavým líčením, budilo v míjejících vojácích hrůzu a úctu, takže si jich nikdo raději moc nevšímal.

Byli rádi, když vyšli z frontových zákopů. Poznali to jednoduše, zmizely čerstvé mrtvoly a vojenské kryty byly opravené.

„Myslím, že jsme z nejhoršího venku,“ řekl Pong a nenápadně se zařadili do proudu špinavých a raněných vojáků, kde někteří pomáhali druhým a pomalu nechávali válečná pole za zády. Mlčeli a šli s davem, dokud nedošli k osvětlenému zázemí, kde rozpoznávali stany lékařské pomoci, ubytovací stany a jiné válečné technologie. Dokud byli relativně ve tmě, nenápadně opustili proud vojáků a zamířili do křoví, kde schováni chvíli probírali následující kroky.

„Pongu, nemyslím, že je dobrý nápad všechny tady povraždit,“ řekl Blázen, když pozoroval nervozního Ponga, který mezi prstama jedné ruky propouštěl uši, jako když se modlí růženec.

„Šéfe, to je mi jasný, je tady příliš střelných zbraní, musíme být chytří a nenápadní. A já mám nápad.“

„Nenapínej,“ řekla Urgha.

„Budu se vydávat za člena tajných jednotek, který se vrací z tajného úkolu zajmout nepřátelské špehy. A těma špehama budete vy Šéfe a Kokot.“

„Proč já?“ zeptal se Kokot, který doposud převážně mlčel, protože byl v klidu a z principu neměl obavy.

„Protože vypadáš jako úchyl, ty vole,“ zasmál se Pong a čekal, co na to ostatní řeknou.

„Co já a Prd?“ zeptala se Urgha.

„Vy dva budete moji lidi,“ odpověděl Pong a opatrně svázal Bláznovi a Kokotovi ruce za zády.

„Šéfe, kdybych to moc utáhl, nebojte se říct.“

„Pongu v pohodě,“ vyndal Blázen ruku z provazů a zapálil joint.

Pong z příkopu nenápadně vytáhl několik odhozených zbraní, aby ještě více připomínal nepřátelského vojáka. Sjel zrakem své lidi a naznačil, že je připraven.

„Prde, půjdeš vzadu za Šéfem a Kokotem, já s Urghou budu vpředu. Hlavně se tvař hrozně drsně a přísně. Jasný, ty vole?“

„Pongu jasný,“ odpověděl Prd a Blázen odhodil vajgl do bláta.

Opatrně vylezli z křoví a zařadili po bok proudu z boje vracejících vojáků. Přišli k prvním hlídkám a Pong musel použít veškerých svých komunikačních schopností, aby prošli bezpečně dál. Většinou rozhovor probíhal stručně.

„Víte, kdo já jsem?“ začal Pong.

„Ne, ale odkud jste a kdo jste?“ byla obvyklá první otázka.

„Vidíte ty uši?“ pokračoval Pong.

„Ano.“

„To jsou uši nepřátel, které nás poslouchaly, já jsem ze speciální jednotky a měl jsem speciální úkol, který zde vedu. Jasný?“

Po této větě je vždy hlídka propustili a dovolili jít dál.

Prošli okolo lékařských stanů, ze kterých se ozýval nelidský řev a kvičení chirurgických pil amputující pahýly končetin, viděli na lehátkách raněné muže, natahující ruce pro doušek vody a viděli i hromady mrtvých těl a kusy údů. Do toho všeho chaos proudících mužů všemi směry. Najednou se vynořil z davu nějaký mladý a čistý voják.

„Konečně jsem vás našel, všichni už vás netrpělivě očekávají,“ přiběhl k Pongovi a nevěřicně zíral.

„Cože?“

„Podplukovníku Kwane, vypadáte ještě drsněji, než vás líčili. Musíte být nebezpečný soupeř. To sou uši našich nepřátel?“

Pong se neznatelně zarazil, ale stejně jako ostatním mu došlo, že jde nejspíš o drobný omyl, kterého by byla škoda nevyužít.

„Ano, jsem to já a mám nepřátelský špehy,“ odpověděl Pong a hrdě dmul hrud’.

„Podplukovníku, pojd’te za mnou,“ řekl mladík v uniformě.

Prodírali se davem, až došli k velkému stanu s hlídkou u vchodu.

„Přivedl jsem podplukovníka Kwana, již je netrpělivě očekáván,“ proběhl krátký rozhovor, strážci zasalutovali a pustili je dovnitř.

„A ty vole vopíchanej, to mě poser,“ pousmál se Pong, když viděl, že jsou ve společnosti tří generálů a několika vysokých hodnostářů.

Trapné ticho vládlo jenom velmi krátce, protože jeden z generálů rozčileně začal křičet.

„Kde je hlídka, tohle není podplukovník Kwan. Stráááázeeee!!!“

Do velitelského stanu vtrhla hlídka od vchodu, ale než se stihla rozkoukat a zjistit o co jde, ztratili hlavu a mrtvá těla padla k zemi.

„Pánové, teď budete ticho. Chápu, že jste překvapeni, protože my sme taky nepočítali, že dojde k takovému zábavnému omylu. Takže, jestli chcete ještě chvíli žít, doporučil bych vám, abyste se nepokoušeli o jakýkoliv zbytečný výpad, protože se vám nemůže povést. Přesně to sem vohnoute říkal...“ vypustila Pongova ruka vrhací kung-fu nůž, který se zabodl přesně do krku jednoho z podřízených a pistole s kovovým zvukem padla na stůl.

„Já sem říkal, aby nikdo nic nezkoušel,“ chechtal se Pong a obešel stůl. Vytáhl ze svého hábitu stahovací proužky a každému svázal ruce za zády. Pak přešel k Urghze a Prdovi.

„Hoďte na sebe uniformy těch dvou mrtvejch a postavte se ven. Nikdo nesmí dovnitř a pokud bude muset, jeden z vás ho doprovodí.“

Urgha s Prdem po sobě hodili pohledem a udělali, jak Pong rozkázal.

„Šéfe, no a vy si ubalte brko, já si taky potřebuju odpočinout a mezitím pokecáme tady s těma chlapíkama,“ řekl Bláznovi, který právě zapaloval čerstvě ubalený joint.

Blázen, Pong a Kokot seděli u stolu a každý věnovat pozornost svým zájmům. Blázen pozoroval mlčící generály s podřízenými, Kokot začal vyměňovat olej a neopomněl poznamenat, že špína bojiště mu zalezla do převodů. Pong narýsoval několik dlouhých lajn a vytáhl své kovové jídelní hůlky. Kapitán se pousmál.

Když si Číňan protáhl rypák první lajnu, podíval se takovým tím vyjetým pohledem válečníka a promluvil.

„Jste našimi zajatci.“

„Ste se posrali.“ odpověděl jeden z podřízených.

„To už nechci nikdy slyšet,“ zamručel Pong a vrazil odporujícím pěkně hluboko do oka jednu z jídelních hůlek. Hlava s překvapeným výrazem padla na stůl a hůlka projela hlavou skrz na skrz.

„Nikdy se odsud nedostanete,“ řekl další.

„To taky nechci nikdy slyšet,“ zasmál se opět Pong, jakoby tuto odpověď čekal. Stejným způsobem použil druhou hůlku.

„Teď už mi zbývá pár vidliček. Ještě někdo má blbý kecý?“

Tři generálové a čtyři podřízení zakroutili hlavami a někteří se počali pěkně potit.

„Fajn, tak teď se snad dostaneme k merituu věci,“ řekl Pong a nasál druhou lajnu.

„Takže už asi všichni chápeme, že došlo k jistým chybám v komunikaci, ale to si tady vyřešte sami se svým poslíčkem, který nás nepoznal. My sme chtěli jenom v klidu projít a vrátit se zpět na hotel. Mě se tento způsob dovolené velmi líbí a rád bych se zúčastnil masovějšího zabíjení, ale tady můj šéf má rád klid a pohodu, takže ho musím dopravit do bezpečí. Chápete?“

Chvilku bylo ticho, než promluvil jeden z generálů.

„Chápeme, to ste měli říct rovnou, že ste na dovolený. My bysme vaše mrtvý těla poslali domů expresní poštou...“ ale tady se zarazil, protože mu došlo, co říkal ten divnej chlap s meči a jídelními hůlkami před pár minutami. Ihned po této myšlence ucítil v levém oku prudkou bolest a pravým okem krátký okamžik viděl zkracující rukojeť vidličky.

„Co sem kurva říkal,“ řekl suše Pong a natáhl třetí lajnu.

Zajatci po sobě zírali a vypadali dost zoufale. Pong je měl konečně tam, kde je chtěl mít.

„Už ste snad pochopili, který věci fakt slyšet nechci, takže ještě jednou. Pomůžete nám odejít z bojiště a budete žít. Pak se můžete znovu pustit do vzájemného vraždění. Rozumíme si?“ Muži se opět po sobě podívali, ale než stačili cokoliv říci, vstoupila Urgha a promluvila. „Pongu, je tady chlap, který o sobě tvrdí, že je podplukovník Kwan a důrazně se dožaduje vstupu.“ „Hm, ať Prd zůstane venku a ty s ním pojď dovnitř,“ odpověděl. „Dobře, jsou s ním ještě dva muži,“ dodala. „Ti budou tvoje starost, běž už, ať zbytečně na sebe nepoutáme pozornost,“ řekl Pong, když venku slyšel hlasy, které se hádaly.

Do stanu vstoupil šikmooký špinavý muž s houpajícími skalpy kolem krku. Staré dobré skalpy. V ruce držel dvoustranou sekeru a za pasem měl mačetu s velkým revolverem. Za ním následovali dva drbani v rozedraných hadrech, propadlých lící a vyjetých očích, které rychle zhasly, protože meč Urghy vykonal své. Prošel trupy jako nůž sádlem. Byla neskutečně rychlá. Kwan se otočil, pak zpět a okamžitě poznal zradu.

„Já jsem podplukovník Kwan a vypadá to, že jsem padl do pasti a budu muset zachránit zde přítomné zajaté generály, protože bych přišel o velitele. Ty si Číňan, žejo?“

Pong pochopil, že narazil na kolegu.

„Kurva, na Číňany narazím všude. Vypadá to, že jeden z nás bude muset zemřít,“ zasmál se Pong a cvrnkal prsty do zavěšených uší.

Kwan se taky zasmál, pohladil vlasy, které mu zakrývaly břicho, do jedné ruky vzal sekeru a do druhé mačetu.

„Výborně, na takovýho soupeře jako seš ty příliš často nenarazím.“

Pong vytáhl meče a začal tančit.

Dva bojovníci proti sobě provedli výpad, ostří jejich zbraní o sebe zajiskřilo a zazněly bojové vysokofrekvenční kung-fu výkřiky.

Pong se s ničím nepáral a útočil ze všech sil. Jeho výpady byly zdárně vykrývány a měl co dělat, aby odrážel těžkou sekeru.

Zhruba asi po deseti minutách nekompromisní bitky, během které z vybavení nadělali kůlničku na dříví, byli zajatci vmáčklí v jednom rohu a třásli sebou strachy, aby nedostali zásah. Měli co dělat, aby uhýbali zbraním, které jim občas prosvištěly kolem očí.

Bylo to tak hustý, že Kwanova sekeru v polovině uťala Bláznovi zapáleného jointa v ústech, takže si musel zapálit znovu. Což ho dost nasralo, šáhnul Kokotovi do kabely a vytáhnul růžového robertka.

„Dárek od madam Kawasaki,“ řekl a zamířil dráždidlo směrem ke Kwanovi.

„Pongu, lehni!“ zařval a zmáčkl tlačítko spouštění. Robertek sebou zachvěl a v okamžiku, kdy Číňan padl k zemi z něj vyšlo skoro neviditelné vlnění, které narazilo do Kwana a zastavilo ho.

„Šéfe...? Co to kurva...?“ zvedal se Pong ze země a prohlížel svého soupeře, kterého jakoby něco zastavilo v místě, kde byl.

„Dočasná rušička času. Madam mi to dala pro případ, že by bylo potřeba nečekaně vytáhnout nějakou mimozemskou hračku, která by vyřešila problém, protože Pongu jednoduše řečeno, tahle bitka je problém. Uvědom si do píče, že sme uprostřed nepřátelského ležení a vy dva jste ještě na dlouho.“

„Šéfe, ale já sem myslel, že...“

„Pongu, nemysli, já myslel, že ho vyřídíš rychle, ale ne že tady budete okolo sebe deset minut šaškovat jak dva čuráci.“

„Šéfe...?“

„Za chvíli ho to uvolní a protože všechno slyšel, tak ho zabiješ, dřív než stihne zabít on tebe.“

„Šéfe, vy ste hustej, milerád,“ řekl Pong a začal se pomalu smát.

Zajatci kupodivu stále mlčeli, takže udělali malou přestávku, proběhlo pár lahváčů, kořalka, lajn a něco trávy bylo taky vyhuleno.

„Vidíte, jak to jde, když se chce,“ řekl Pong a nepřestával sledovat Kwana.

„Hele, na robertku něco bliká,“ řekl Urgha.

„Pongu, už se to vypne, tak ho ukonči, ať můžeme vypadnout,“ řekl Blázen.

Pong poslechl, obcházel stále ještě stojící postavu a uvědomil si, že Kwana Šéf zastavil v běhu. Takže se rozhodl využít fyzikálních zákonů, vytáhl jeden ze svých nožů a napřáhl přímo proti Kwanově hlavě. Časové zjetí ho začalo uvolňovat, ale nedokázal udělat nic proti tomu, aby si nenaběhl.

Kwanovi pomalu projížděl nůž okem přímo do lebky a v jeho mozku dobíhaly poslední myšlenky na téma, že takový výjev se svým osudem je poněkud nezasloužený.

Pong se smál.

„Konečně jsme hotovi a je načase vypadnout,“ řekl Blázen a odhodil na podlahu vajgl.

„Takže pánové, protože jste byli hodní a drželi huby, tak vám za odměnu dovolím schovat mrtvoly vašich spolubojovníků. Kokote, vyndej z kabely dvě lopaty, aby mohli vykopat hlubokou díru,“ řekl Pong.

Kokot šáhnul do svého zavazadla a vytáhl dvě polní lopatky, které podal dvěma zajatcům. Ti se jich chopili, odsunuli stůl a začali kopat jámu.

Opět se vypilo několik lahváčů, zkonsumovalo něco drog, než byli vojáci hotovi, mrtvoly uklizeny, díra zakrytá kobercem a stůl vrácen na místo. Pong zavolal Prda a vysvětlil mu zbytek svého jednoduše geniálního plánu.

„Ty vole, budeme se tvářit, jakože jsme tady s těma borcema na inspekci. Já půjdu s generály vpředu, ty budeš s Urghou zezadu jistit, aby někoho z nich nenapadlo křičet o pomoc nebo vůbec na nás nějak upozorňovat. Chápeš?“

„Ano, Šéfe, ano!“ zasalutoval Prd, usmál se a sebral Bláznovi brko.

„Všechno jasný, budete huby držet dál a přitom se ještě snažte tvářit úplně normálně jako spokojení papaláši. Generálové jdou se mnou, zbytek se drží za námi.“

Za tmy vyšli ven do vojenského tábora, kde ještě nikdo nezaregistroval malých změn, které proběhly uvnitř stanu. Pong ještě pověsil na dveře ceduli, která oznamovala, že velitelé jsou na inspekční cestě a zamířili k vozovému parku.

Nikdo je nezastavil, ba právě naopak, jak procházeli tábořištěm, zastavovali míjející vojáci a mocně salutovali. Generálové odpovídali na pozdravy a krátce naznačovali salutování.

V jednu chvíli se dokonce stalo, že k Pongovi přiběhla skupinka vojáků a všichni žádali podpis do památníčku od slavného podplukovníka Kwana. Pong se smál nejen v duchu a sázel jeden podpis za druhým. Odpověděl na pár otázek, typu „*kde jste se vycvičil?*“ nebo „*opravdu se nikoho nebojíte?*“ a byl velmi spokojený.

Samozřejmě, kdyby všechno šlo podle plánu, nemusel by vzniknout tento zbytečný román, ale věci se začaly podělovat v okamžiku, kdy konečně úspěšně dorazili k vozovému parku. Přiběhl k nim nějaký voják a začal Ponga sáhodlouze prohlížet.

„Táborem se rozkřiklo, že přijel podplukovník Kwan a rozdává podpisy. Já znám Kwana, já jsem s Kwanem bojoval a Kwan nikdy nerozdává podpisy a nesbírá uši, ale skalpy. Generálové, je všechno v pořádku?“

Blázen se nadechl, ale Pong okamžitě začal mluvit.

„Máš pravdu, já jsem Pong,“ a neuvěřitelně rychle svým nožem zbavil dotěrného vojáka života, který se jen stihl podívat délce vlastních střev.

„Musíme ho někam uklidit, než přijdou další,“ zamručel Pong a šel naproti třem stínům, které se znenadání vynořili krátce poté, kdy dokončil svoji práci.

Kapitán Blázen s ostatními pozoroval probíhající debatu, pak spatřili záblesk meče a postavám odpadly stíny hlav.

„Šéfe, musíme rychle pryč, hrozí nám nebezpečí odhalení,“ přišel Pong a čistil svůj meč o cíp oblečení.

„Máme tady generálskou limuzínu, kterou můžeme odjet,“ opatrně promluvil mladý voják, který je původně objevil v táboře.

„Výborně,“ zasmál se Blázen a odpálil brko.

„Ty vole, Šéfe,“ zamručel Pong, „doved' nás k ní,“ řekl vojákovi.

Rozbahněnou cestou došli k luxusnímu vozu, který hlídali dva vojáci. Pong nic neřekl a šel okamžitě vyřešit problém. Chvíli k nim promlouval, podepsal vojenské deníčky a oba milosrdně

zabil kung-fu trikem zvaným ‚dotek smrti‘. Odtáhl je do křoví a mávl k ukrytým kumpánům, že vzduch je čistý.

Kokot otevřel dveře vozu, pochválil jeho prostornost a dvě kožené sedačky proti sobě. Usadil se za řízení a začal studovat technologii. Blázen zabral místo vedle něj, dozadu posadili generály a Kokot s Urghou je hlídali.

Pong zavřel nižší šarže do zavazadlového prostoru a hodil k nim plynový granát se slovy, že jestli uslyší jenom pípnutí, odpálí ho a sedl si vedle Urghy.

„Kokote, teď je to na tobě, abys nás odsud vyvezl,“ řekl a na malém stolečku otevřel láhev luxusní kořalky. Narýsoval několik lajn, které okamžitě sjel.

„Fakt dobrý, někdy si sem zajedu odpočinout, zabít pár desítek nepřátel, znásilnit všechny ženy, dcery a syny a posbírat mnoho nových trofejí. Náhrdelník parádní, žejo?“ smál se.

Kapitán Blázen rozkouřil joint a Kokot nahodil motor. Rozsvítil světla a vyrazil po blátivé cestě směrem pryč od bojiště. Projeli několik kontrolních stanovišť, kde je ani nezastavili, až dojeli k poslednímu na hranici s lesem, kde byli donuceni podstoupit kontrolu.

„Urgho, Prde, buďte připraveni, tihle budou asi zvědaví,“ řekl Pong a nachystal nůž.

Stráž obcházela vůz kolem dokola, až zastavila u okénka řidiče a poklepala. Kokot stáhl okýnko a díval se. Voják nahlédl dovnitř a zeptal se.

„Všechno v pořádku? Tyhle pány neznám.“

Blázen mu vyfoukl haldu dýmu do obličeje, čepel Pongova nože projela zvědavci spodním patrem až do mozku a hlava stráže padla do Kokotova klínu.

„Teď je řada na nás,“ řekl Pong a vystoupil z auta. Vytáhl mrtvolu, hodil na zem a šel k dalším třem vojákům, kteří stáli u závory. Prd s Urghou zamířili ke strážní boudě, odkud byla slyšet hudba a halasný jásot.

Protože Pong byl ve světle ohňů špatně poznat, stráže předpokládali, že se jedná o proslulého Kwana a rovnou vytahovali památničky. Pong naoplátku vytáhl svoji kung-fu propisku naplněnou jedovatým inkoustem a všechny tři bodl rychle do ruky.

„Co to kurva děl...?“ stihli říci kus věty, než jim z úst začala vytékat pěna barvy inkoustu, jazyky zčernaly a bělmo zbarvilo inkoustovou modří. Chvilí chrčeli a když jim začala proudit modrá barva z uší a nosu, padli k zemi jako podřatí a zemřeli v křeči. Na filmovém plátně ve světle ohně asi nebude vidět chvíle, ve které jejich vnitřnosti uvolnily uvolnily tlak, posrali se modrým hovnem a pochcali močí barvy inkoustu. Poté Pong zamířil k Urghze a Prdovi, aby společně vstoupili do strážního domku.

Uvnitř bylo šest chlapů, z nichž půlka vytáhla tradiční památničky a druhá zbraně. Pong si vzal na starost ozbrojence a pěstí všem rozdrtil ohryzky s dýchacími trubicemi. Měl chuť řídit, vytáhnout nože a udělat pořádný krvavý bordel, ale měl tušení, že by se to Šéfovi nelíbilo, tak šel pomoci přátelům.

Ti výpomoc nijak nepotřebovali a oba pilně cvičili v boji chladnými zbraněmi. Urgha dala pár přesných zásahů boxerem do hrudi, protože milovala praskání žeber a syčení proražených plic. Prd, aby nebyl za čůráka, kapesním nožikem rozpíchal posledního nebožáka.

„Tak to bychom měli,“ zasmál se Pong, rozhlédl po scénérii a zalitoval, že nešel taky do krve. Měl by to však na delší dobu.

Vyšli ven a nasedli do automobilu.

Kokot nahodil motor a vyrazili lesní cestou směrem pryč od válečné vřavy.

„Kdy nás pustíte?“ promluvil opatrně jeden z generálů.

„Až usoudíme, že vás nepotřebujeme,“ odpověděl Blázen a kouřil čerstvě ubalené brko.

„Co pak? Zabijete nás zákeřně zezadu?“ zeptal se další.

„Ale hovno, copak vypadáme jako čůráci na vejletě?“ uraženě pravil Pong a měl sto chutí toho blba zabít.

„Dobře, dobře, už mlčím a omlouvám se. Až dojedeme na rozcestí, odbočte doleva. Cesta nás zavede na silnici, která míří na hranici mezi našimi státy. Zaručuji vám, že vás nechají projet bezpečně a bez násilí. Souhlasíte?“ přišel s omluvným nápadem vyděšený generál. Zbylí po něm hodili pohledem, ze kterého bylo jasné, že se zrádcem už nikdy nepromluví. Blázen však ocenil nabídku a přijal ji.

„Fér obchod, beru.“

Jeli tmou a dva světelné kužely osvětlovaly ubíhající les před vozem. Přesně podle předpovědi dojeli na křižovatku a Kokot zahrnul doleva. Byli najednou v jiném světě. Oranžová záře bojiště osvětlovala horizont okousaný vršky lesa a před nimi svítilo světlo velkoměsta.

„Naše hlavní město, spousta hospod a bordelů,“ snil jeden z generálů.

„Šéfe...?“ ozval se Pong.

„Nasrat Pongu, do bordelu půjdeš až na druhý straně hranice,“ odpověděl Bláznův hlas a dozadu se vyvalil kouř.

„Šéfe, už mlčím,“ zamručel Pong a zbytek myšlenek si ponechal jen pro sebe.

„Můj vůdce, pojedu obchvatem, abych se vyhnul městu, ale něco mi tu furt bliká na panelu. Mám to potvrdit?“ řekl Kokot.

Blázen se podíval po světle, zhuleně zamžoural očima a stiskl tlačítko.

„Konečně, tady generální štáb, hovoří záložní generál Kundus a důrazně vám příkazují, abyste ihned zastavili. Jinak...“

„Co kurva jinak? Zabijete nás i s těma šaškama, který sou tu s námi?“ uchechtl se Pong.

„Když nebude jiná možnost,“ řekl Kundus.

„Tak ahoj,“ ukončil rozhovor Kapitán a vypnul přijímač, „Kokote, šlápní na plyn a co nejrychleji nás dostaň na hranici.“

„Můj vůdce, rozkaz,“ odpověděl Kokot, přidal výkon a vůz zdatelně zrychlil. Letecký záběr by ukázal dým, který se vyvalil od pneumatik a stroj, který předjíždí ostatní auta. Taky by záběr odhalil, že v dálce vyrašily další kužely světla a rychle se přibližovaly. To samé ve vzduchu a světlo letících strojů přejíždělo jedno auto za druhým.

Urgha otočila pozornost k zadnímu oknu a sledovala silnici za sebou.

„Kapitáne, jsou za náma nějaký světla a rychle se přibližují.“

Pong se otočil a viděl to samé.

„Kokote, bylo by docela dobrý, kdyby ses podíval do zavazadla, jestli tam náhodou nemáš něco, čím by šlo sundat letadla za náma.“

„Pongu, rovnou ti řeknu, že nic takovýho nemám, ale mohl by nám pomoci náš vůdce.“

„Kokote, cože?“ udiveně řekl Blázen a vyhodil z okénka vajgl.

„Můj vůdce, použijte svoje hodinky.“

„Eee, Kokote, těma můžu sundat letadlo?“

„Můj vůdce, použijte laser, otevřu střešní okno.“

„Ty vole, to bude jak v akčním filmu,“ zasmál se Blázen a zapálil připravené brko. Kokot otevřel střešinu, Kapitán postavil na obě nohy a otočil zády proti směru jízdy. Kouřil joint, přitom prohlížel hodinky a rychle zjistil, že laser lze přepnout do válečného režimu.

„Ty vole, Kokote, to je docela hustá zbraň,“ řekl a zmáčkl hodinky, ze kterých vystřelil dlouhý laserový paprsek, který přepálil řadu za nimi jedoucích vozů. Jejich zbytky do sebe narazily a skončily v jednom ohni.

„Uff,“ odklepl Blázen popel a zamířil paprsek k obloze. Sejmul několik dopravních značení, pár vršků stromů, ale nakonec úspěšně zamířil laserový paprsek k letícím světlům, které mizely jedno pod druhým, proměněné v oheň padající k zemi.

„Můj vůdce, před námi,“ řekl klidně Kokot a Blázen změnil pozici. Několik desítek metrů před nimi byla vozová hradba a rychle se přibližovala. Kapitán použil laser a zataras zničil.

„Šéfe, parádní akce,“ smál se Pong a rýsoval lajny methu. Generálové byli zelení, lil z nich pot a ze zavazadlového prostoru bylo slyšet volání o pomoc.

„Držte huby nebo vás zabiju,“ zařval Pong a křik utichl.

„Kokote, zase jsou před námi překážky, nějaká divná energetická stěna a za náma jsou další letadla a nějaký auta,“ zakřičel ze střechy Blázen.

„Můj vůdce, použijte zase laser, já sjedu z cesty a zkusím nás schovat ve městě,“ řekl Blázen a na nejbližším sjezdu sjel z obchvatu.

„To bude masakr, laser ve městě,“ tiše prorokoval následující chvíle Pong a v duchu byl velmi spokojený. Gigantické destrukce miloval z celého srdce.

„Ty, Kokote, nemáš přeci jenom v tom svém zavazadle nějakou speciální zbraň přímo pro mě?“ zeptal se Kokota, který jel k městu. Zástavba houstla spolu s provozem, Blázen si nechával ovívat vlasy větrem, kouřil joint a občas vypustil laserový paprsek, aby zpomalil pronásledovatele.

„Kokote, bude honička městem, připrav se.“

„Můj vůdce, jsem s tím naprosto srozuměn,“ odpověděl Kokot, zašátral v kabele a vytáhl starou známou hračku.

„A ty vole, BFG 9000 z toho divného příběhu s nekonečným množstvím nepřátel a romantikou na konci. Úplně sem na tohodle miláčka zapomněl. Kokote, děkuju, žes ji vzal sebou, teď přijde monstrozní destrukce, na kterou nikdy místní nezapomenou,“ zaradoval se Pong, popadl zbraň a postavil na nohy.

„Šéfe, budu vás jistit. Co ztráty na civilistech?“ zeptal se.

„Ty vole, Pongu, jsme v nebezpečí, unesli sme generály a všichni po nás jdou. Minimální ztráty máš povolený,“ odpověděl Blázen s takovým výrazem v očích, který Pongovi jasně řekl, že si může užít.

„Máme přeci dovolenou,“ dodal s úsměvem.

„Šéfe... kuju,“ rozzářil oči Pong, zamířil zasraně velkou zbraň k obloze, kde byla letka několika rychle letících strojů a zmáčkl spoušť. Vylétla zelená koule, která po nárazu do cíle explodovala a smetla letadla, jenž v plamenech zamířila k zemi, kde dopadla do hustě obydlené zóny. Následný mohutný požár začal pohlcovat celou čtvrť a mnozí nebozí obyvatelé běhali po ulicích krvaví a popálení. Častý byl pohled na běžající hořící postavy, které šířily požár dál.

„Parádní apokalypsa,“ komentoval suše Pong situaci a připravoval zbraň k dalšímu výstřelu. Chvilí trvalo, než se dobily kondenzátory energie.

Blázen šermoval svým laserem, ničil flotily aut pronásledovatelů, před které kácel různé překážky od semaforů, přes stromy, vývěsní štíty až po kusy domů, z nichž odřezával rohy a celé bloky betonu, které vybuchující dopadaly do ulice.

Přerušené dráty elektrických vedení jiskřily a zapalovaly poničené vedení plynu.

Vedení města již pravděpodobně zjistilo, že v ulicích probíhá pohroma a postupně se podařilo vyklidit ulice a uvolnit trasu, po které chtěli, aby unesené vozidlo s generály projelo. V pravidelných intervalech byly rozmístěny speciální jednotky a zátarasy přes silnici. Množství pronásledujících letadel a obrněných vozidel neustávalo, takže Pongovi a Bláznovi nezbývalo nic jiného než pokračovat v totálním ničení.

„Můj vůdce, udělám fintu a pokusím někde sjet mimo tuhle závodní dráhu, nevidím žádné civilisty!“ zakřičel Kokot, aby přehlušil rámus z hroučících budov. Ve vozu jinak vládla dobrá nálada, Urgha s Prdem popíjeli pívko a generálové s bledými tvářemi nepřestávali zvracet do papírových pytlíků.

„Dělej co uznáš za vhodné,“ odpověděl s klidem Blázen a nepřestával v laserové smršti.

Kokot jel plnou rychlostí městským bulvárem, vyhýbal se hořícím zátarasům, které na střídačku uvolňoval Blázen laserem a Pong plazmovými střelami své BFG.

„Držte se pevně,“ vykřikl v jednu chvíli a prudce odbočil, „vezmu to zkratkou dolů k řece, pak podél až na konec města.“

Dvojice na střeše pevným úchytem upevnila pozici a Kokot přes ručku prudce zabočil. Projel kolem domů a silnice se najednou prudce sklonila dolů. Pong byl spokojený, protože viděl plné chodníky lidí a tramvaj taženou lanem narvanou cestujícími. Svažující silnice byla občas přerušena ‚schodem‘, ze kterého jejich rychle jedoucí vozidlo skákalo efektními skoky a zanechávalo po dopadu hromadu jisker, vytvořených třením podvozku o asfalt. Do toho pronásledovatelé, kteří neutuchávali ve svém honu. Pong mel právě nabito.

Zelená plazmová koule sejmula několik pronásledovatelů v autech, jenž vybuchly a ohnivé koule smetly vše živé v dost velkém kruhu.

„Parádní ohňostroj,“ smál se Blázen a nedalo mu laserem zničit tramvaj s civilisty.

„Šéfe...?“ podivil se Pong.

„No co, co. Jsme ve válce, ne? Navíc mám dovolenou a můžu si dělat co chci. Nevadí Prde, že zabíjím civilisty?“

Z vozu se ozvala krátká nejasná odpověď.

„To nejsou naši civilisti, takže v podstatě budou všichni naši nepřátelé.“

„Rozumím,“ odhodil Blázen zbytek brka a zamířil laser na další letadla, která se zrovna vynořila nad střechami domů. Laserový paprsek prořízl tmou a zasáhl objekty ve vzduchu, které spadly k zemi a tradičně explodovaly.

„Šéfe, už chápete, proč mám rád boj a zabíjení?“ zeptal se Pong.

„Ty vole, Pongu, chápu, ale nechtěl bych se tím živit,“ odpověděl Blázen a zapálil nové brko.

Pilot takového stíhacího letounu, kterých už nesčítaně padlo k zemi, viděl se svým kopilotem pod sebou docela slušnej masakr. Ohnivá stopa, táhnoucí napříč městem, pomalu rozlévala plameny do okolí a začínalo být viditelné, že tento požár je na cestě k vymknutí z kontroly.

„Tady XB-1, volám velení.“

„Velení slyší, co se děje?“

„Příšernej masakr, měli byste zastavit pronásledování, jsou dost vysoký ztráty na civilistech a město pohlcují plameny.“

„Slyšíme a bereme vaše informace na vědomí, ale nyní pokračujte v pronásledování,“ zazněla odpověď.

Pilot si pomyslel cosi o zkurvysynech, ale uposlechl rozkaz. Zvedl stroj, přelétl střechy a zamířil nad silnici, po které se dolů k řece řítily únosci. Spatřil dvě postavy stojící v otevřené střeše vozu a začal mířit. Jenže v jednu chvíli zaregistroval paprsek, který k němu letěl po obloze a než si stihl uvědomit souvislosti, byla jeho kolega přepůlen vedví a on v odříznutém kusu letadla, připoután stále do sedačky, padal k zemi. Posledním, jež mu bylo dovoleno spatřit a pocítit, bylo světlo a žár ohně, který živem uniklým palivem spustil vražedné peklo.

Každá armáda má své byrokratické systémy, ve kterých bez rozkazu nic nefunguje, i kdyby právě nastal konec světa. Pakliže armáda nemá plány, kterak bojovat s koncem světa, je zcela bezbranná a ochromená, kde ruce neví, kde stojí hlava. Ne, že by to někoho v generálním štábu zpočátku vzrušovalo, ale přesuneme-li se mezi horečnatě jednající nepřátelské vysoké šarže, tak zjistíme, že jsou trochu v prdeli. Jejich plány pramálo hovořily o tom, jak jednat, když jsou všichni generálové zajati.

Vzhledem k množícím stížnostem zástupců různých neziskových organizací pro pomoc lidem v nouzi, že v hlavním městě roste počet brutálně zabitých civilistů, začali ve štábu přemýšlet nad ukončením veškeré akce. Ideálně tak, aby nedošlo k větším škodám a ještě většímu zostuzení.

Takže, když s hlasitým kvílením brzd Kokot odbočil na silnici podél řeky a za nimi zůstávala hořící spoušť, rozhodli velitelé ukončit pronásledování minimálně do doby, než únosci vyjedou opět mimo město. Byli si ale dobře vědomi toho, že hranice je kurevsky blízko.

„Šéfe, asi nás přestali pronásledovat,“ konstatoval Pong, když plazmovým výbojem sejmul poslední letoun a žádný další se znovu neobjevil.

„Nejspíš asi jo, zmizely i všechny vozy, který na nás byly pověšený. Teda, ale zůstal po nás mocnej bordel,“ řekl Blázen kouřící brko, když pozoroval ohnivou záři, kterou za sebou zanechali.

„Libová destrukce, ještě bych rád něco zničil,“ zasmál se Pong a vystřelil slepě do vzduchu. Zelená exploze nad jejich hlavami prozradila, že něco zasáhli.

„Asi špionážní dron,“ řekl Kokot a trochu zpomalil.

„Kurva, sundali sledovací letoun. Pošlete rozkaz na hranici, aby připravili pořádný zátarasy. Ti zmrdi oplývají nějakými nám neznámými zbraněmi,“ rozhořčeně řval důstojník v nepřátelském operačním středisku a vydal okamžitě rozkazy.

Blázen s Pongem zalezli zpět do útrob vozidla a začali s odpočinkem a rekreací. V čem to spočívalo je asi jasný.

„Šéfe, tak jsme je setřásli,“ spokojeně řekl Pong.

„Můj vůdce, ještě nejsme na hranici, něco určité chystají,“ odpověděl Kokot a právě minuli ceduli, která jim děkovala za návštěvu hlavního města. Silniční osvětlení zmizelo a opět je pohltila noc. I když ve směru jejich cesty začínala obloha prozrazovat, že východ slunce je blízko.

„Kokote, všiml sis, že u sjezdů na lesní cesty postávají nenápadně ukryté jednotky s obrněnci?“

„Pongu, nejsem slepý, mé digitální obvody o nich ví a měli byste se zase připravit k obraně,“ odpověděl robot.

„Šéfe, slyšel jste?“ zasmál se Pong, popadl BFG a vystrčil hlavu ze střechy. Blázen vzdychl, zapálil joint a zvedl na nohy.

Les skončil a nahradily ho louky. Široká silnice byla úplně prázdná, až to smrdělo podezřením. Nebyl však čas kochání krajinou, protože nad vzdalujícími stromy se objevily letouny.

„Už sou tady zas,“ nadšeně vykřikl Pong a vystřelil zelenou plazmovou kouli. Ta neomylně zasáhla cíl a proměnila několik letících strojů v padající ohnivé koule, které s mohutným efektem explodovaly a zapálily les.

„Můj vůdce, před námi je nějaké silové pole!“ zakřičel Kokot a Blázen zamířil laserový paprsek na stěnu, která před nimi nečekaně vyrostla ze silnice. Pole však pohltilo veškerou energii laseru a jen lehce zasvětlkovalo.

„Pongu, pošli do ní jeden zelenej výboj,“ zakřičel Blázen.

„Šéfe, rozkaz!“ odpověděl Pong, přepnul tlačítkem do režimu ‚Turbo‘, zbraň se zachvěla a s rachotem vypustila zelenou plazmu trojnásobných rozměrů. Vypadala jako kulový blesk vrhající kolem dokola zelené blesky a Kokot raději zpomalil, protože měl zvláštní vnitřní pocit, že přijde fakt silná mrda.

Jeho elektronické instinkty se nespletly, protože když došlo k setkání dvou silných energií, nastal takový výbuch, až to s nimi hodilo a Kokot měl co dělat, aby neskončil v příkopu na střeše. S Bláznem trhlo, ale díky rychlým Pongovým reakcím se neudeřil do hlavy a brko mu nevypadlo z ruky.

„Ty vole, díky,“ řekl Pongovi, když zase seděl v sedačce.

„Šéfe, není zač, proto jsem tu,“ odpověděl s náznakem úsměvu Pong a podíval se ven.

Následná světelná show trvala několik minut, ale nakonec se obě energie vyčerpaly a silové pole padlo. Exploze způsobila devastující škody a v okolí nikdo nepřežil. Po zemi byly válejší trosky vojenské techniky a cucky krvavých fláků masa, sem tam úd a nebo utržená hlava.

Kokot najel na silnici a pomalu přibližoval vozidlo k místu zkázy. V okolí padesáti metrů bylo vše naprosto zničené a rozmetané.

„Tady nemohl nikdo přežít,“ komentoval situaci Kapitán Blázen a Pong, který pečlivě pozoroval okolí, dodal, „a pokud ano, tak brzo umře, jako tamten frajer, kterej se snaží kamsi doplazit.“

Všichni pohlédli směrem, kterým Číňan ukazoval a spatřili plazícího vojáka, který za sebou táhl na zbytcích kůže a šlach kusy nohou.

„Šéfe, nemám mu zkrátit utrpení?“ zeptal se Pong.

„Pongu, jak chceš,“ odpověděl Blázen a dál kouřil joint. Pong zamířil k vojákovu svoji mocnou zbraň a vypustil plazmu, jejíž žár raněného muže odpařil.

„Kapitáne Blázne, vy jste úplně nezničitelný, nemohli bychom vám navrhnout spolupráci?“ promluvil jeden z generálů.

„V čem by to jako spočívalo?“ zeptal se Blázen.

„Pojedem zpět a já vám zaručím bezpečí. Vojáci jako vy by se nám mohli hodit,“ nadhodil generál.

„Pongu, Prde, co vy na to?“

„Šéfe, vysral bych se na tuhle nabídku. Pozabíjeli sme jim hromadu lidí a teď by nás najednou měli mít rádi? Haha,“ uchechtl se Pong.

„Válčíme spolu už stovky let a rozhodně jim nevěřím. Já tady mám příbuzný a nemůžu za nima ani přijet,“ odpověděl Prd.

„Vidíte generálové, myslím, že nám budete užitečnější, když zůstanete s námi v zajetí,“ smál se Blázen a kouřil brko.

„Ale...,“ zkusil ještě cosi generál dodat, ale Pong po něm hodil zlým pohledem, takže raději myšlenku zapomněl.

„Co vy zmrdí v tom kufru?“ zabouchal Číňan na přepážku zavazadlového prostoru, ze kterého bylo slyšet jakési huhlání.

„Slyším, že žijete, tak držte huby.“

Vozidlo s Bláznem a jeho posádkou akcelerovalo po silnici a vysokou rychlostí mířilo k obzoru, kde se cesta skláněla do hraničního údolí.

Zastavili na kopci a shlíželi dolů, kde viděli hraniční budovy a mohutnou zeď oddělující od sebe údolní území.

„Tady to kdysi všechno začalo, naši předci se pohádali o pole brambor a od té doby válčíme,“ vzpomínal Prd.

„A to ste se nedokázali mezi sebou od té doby dohodnout?“ nechápala Urgha.

„Ne, nikdo nechce ustoupit, mrtvých už bylo hodně,“ odpověděl Prd.
„Bude jich ještě víc. Můj vůdce, Pongu, připravte naposledy zbraně, poslední bitva za chvíli vzplane,“ řekl Kokot a dupl na plyn, protože se znovu objevily další letouny, které spustily nekompromisní palbu a několik kulek prošlo zavazadlovým prostorem.
„Ste naživu?“ křikl Pong a čekal na odpověď.
„Někteří jo,“ odsekl z kufru hlas.

Pohled ze vzduchu by ukázal rychle jedoucí automobil sjíždějící z kopce a mířící k hraniční zdi, z jehož střechy vycházejí smrtící laserové paprsky a vražedné zelené koule.
„Šéfe, hlídejte zadek, ja zkusím odpálit překážky na cestě,“ řekl Pong a začal vypouštět plazmovou energii proti ochranné zdi, která nejdříve odolávala, ale nakonec začala podléhat. Po jednom z výbuchů se v ní udělala díra dostatečně velká, aby bezpečně projelo auto. Blázen laserem vyčistil okolí a s hlasitým jásotem profičeli skrz.
„Támhle už sou naši!“ křikl Prd a bylo vidět, že rád vidí rodnou hroudu.

Už je nikdo nepronásledoval, ani po nich nestřílel.
„Teď byste nás mohli pustit, ne?“ řekl jeden generál.
„Ste se posrali, ne? Vy ste náš lístek domů a válečná kořist,“ řekl Blázen a bylo na něm vidět, že se nechce dál bavit. Kokot přijel k zátarasům, zastavil a Prd vylezl.
„Nestřílejte, to sem já, zástupce hotelu Excelsior a vezu domů naše hosty,“ zakřičel a zvedl ruce. Kdosi povystoupil z řady a podle frček bylo vidět, že se jedná o velmi vysokou šarži.
„My víme, já jsem generál Hovadson a posledních pár hodin vás sledujeme ze satelitů. Perfektní práce a teď chci vidět ty šmejdy, který ste zajali.“
„Já jsem Kapitán Blázen a těší mě. Jakto, že o nich víte?“
„Monitorujeme radiové vysílání, takže jsme všechno slyšeli. Dostali od vás pěkně na prdel a sou z toho hodně špatný,“ smál se Hovadson a kouřil mohutný doutník.
„Šéfe, já chci do bordelu,“ vylezl z auta Pong.
„Rozumnej nápad,“ odpověděl Blázen a otočil se k generálovi.
„Pojďme dořešit zbytek do vašeho nejlepšího podniku. Slyšel jste přání mé armády.“
„Vaší armády?“ podivil se generál Hovadson a podíval po Pongovi.
„Ano, mojí armády, Pong vydá za sto nejlepších speciálních jednotek,“ zasmál se Blázen a vyfoukl mohutný marihuanový dým.

Přesuneme pohled do luxusního podniku, kde v odděleném VIP salónku paří vládní a armádní špičky spolu s Bláznem a jeho posádkou. Teď už jsou zde všichni, Frank, Karlos, Jack, Doktor, Mozeček a jen Mazlíček byl zanechán na Základně s prací hlídače, aby dovnitř nepronikl nikdo nepovolaný.
„Kapitáne Blázne, my sme vám tak vděčný. Válka konečně skončila,“ opilý padal na Bláznův hrudník generál Hovadson.
„No není vůbec zač,“ plácal ho Kapitán po zádech a nevěřičně kroutil hlavou.
„Jako vážně, je to hrozně zač,“ přitulil se z druhý strany Prd, kterýmu v hlavě hučelo LSD, jenž dostal Doktora.
„Mír po stovkách let, neuvěřitelná věc. A ani sme je nemuseli mučit.“
„Koho ste nemuseli mučit?“ zeptal se Blázen.
„Ty zajatý generály, vypadlo z nich, že je už vlastně to letitý a nesmyslný válčení pěkně sere, takže se nebránili mírovým dohodám. Bramborový pole je naše.“
Blázen tiše povzdechl, zapálil joint a rozhlížel po probíhajícím mejdanu.
Konečně dovolená tak jak měla být.